

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΑΡΙΔΑΚΗΣ

«Η πραγματική ζωή συχνά ξεπερνά σε φαντασία τα αστυνομικά μυθιστορήματα, επειδή ακριβώς η τύχη παίζει πολύ μεγάλο ρόλο και το μυαλό των συγγραφέων μπορεί να απορρίψει ως απίθανα κάποιες φορές ενδεχόμενα που συμβαίνουν στην πραγματική ζωή».

ΠΟΛΥΧΡΟΝΗΣ ΚΟΥΤΣΑΚΗΣ:

«Η ζωή συχνά ξεπερνά σε φαντασία τα αστυνομικά μυθιστορήματα»

Ο βραβευμένος και πολυγραφότατος συγγραφέας Πολυχρόνης Κουτσακής μας χάρισε πρόσφατα μια ακόμα συναρπαστική ιστορία με πρωταγωνιστή τον νεαρό νετέκτιβ Γιώργο Δάντη. Μια ιστορία με φόντο τα αγαπημένα του Χανιά αλλά και τη σκληρή καθημερινότητα μιας πρωταθλήτριας του τένις.

Με αφορμή το νέο αυτό μυθιστόρημα που έχει τίτλο "Κάτι σαν αγάπη" και κυκλοφορεί από τις εκδόσεις "Πατάκης", οι "διαδρομές" μίλησαν με τον Χανιώτη ακαδημαϊκό και συγγραφέα για την καθημερινότητα που "μοιράζεται" με τους μυθιστορηματικούς του ήρωες, τη λατρεία που τρέφει για το τένις από παιδί, τη συγγένεια ανάμεσα στην αστυνομική λογοτεχνία και το σκάκι αλλά και την πρωταγωνιστή θέση που κατέχουν τα Χανιά στα βιβλία και την καρδιά του.

Πολυχρόνη είναι το τέταρτο μυθιστόρημά σου με ήρωα τον Γιώργο Δάντη και ήδη -όπως φαίνεται από την κατάληξη της τελευταίας ιστορίας- ο νεαρός νετέκτιβ ετοιμάζεται για νέες περιπέτειες. Μετά από όλα αυτά που έχετε μοιραστεί μεταξύ σας, ως συγγραφέας και μυθιστορηματικός ήρωας, αισθάνεσαι ότι τον "κουβαλάς" τον Γιώργο μαζί σου; Τον σκέφτεσαι στην καθημερινότητά σου;

Για το πρώτο που αναφέρεται, Δημήτρη, να έχω ήδη ξεκινήσει να σχεδιάζω το 5ο βιβλίο. Όσο για το αν σκέφτομαι τον Γιώργο, την κοπέλα του, την Ρέα, και τον κολλητό του, Νικ Εβανς, η αλήθεια είναι ότι τους σκέφτομαι τις μισές μέρες της καθημερινότητάς μου. Τις άλλες μισές σκέφτομαι τον κεντρικό ήρωα της άλλης σειράς βιβλίων μου, τον ηθικό επαγγελματία δολοφόνο Στράτο Γαζή.

Στο "Κάτι σαν αγάπη" φανερώσεις μία ακόμα αγάπη σου, σκέψεις για την οποία μοιράζεσαι συχνά στα σόσιαλ μίντια. Αναφέρομαι στο τένις. Δεδομένου ότι η επιστήμη και η λογοτεχνία είναι τα πεδία που έχεις αφοσιωθεί, τι σε συγκινεί στον αθλητισμό κι ακόμα περισσότερο στο τένις;

Αγαπώ πολύ το τένις, γι' αυτό αποφάσισα να τοποθετήσω το συγκεκριμένο αστυνομικό μυθιστόρημα μέσα στον κόσμο του τένις. Ξεκίνησα να παίζω σε πολύ μικρή ηλικία, στις αρχές του δημοτικού και έπαιζα διαρκώς μέχρι τα δεκατέσσερα μου περίπου. Δεν ήμουν τόσο καλός ώστε να περάσω στο επόμενο επίπεδο και δεν είχα και την πειθαρχία των σκληρών προπονήσεων για να το πετύχω, αλλά με ενθουσίαζε το ίδιο το παιχνίδι. Εκεί κάπου στην αρχή της εφηβείας βέβαια κερδίσαμε το Ευρωπαϊκό του 1987, και ξετρελάθηκα, όπως τόσοι πολλοί τότε, με το μπάσκετ, οπότε άρχισα να παίζω πολύ περισσότερο μπάσκετ απ' ό,τι τένις. Αλλά συνέχεια να παίζω τένις, ακόμα κι εδώ στην Αυστραλία παίζω (όπως επίσης παίζω συχνά και radei, που μοιάζει αρκετά με το τένις) και βέβαια εδώ και 40 χρόνια παρακολουθώ μανιωδώς τους μεγάλους αγώνες τένις και γράφω γι' αυτούς στα σόσιαλ μίντια, όπως ανέφερες κι εσύ. Στο τένις με συγκινεί ιδιαίτερα η μοναξιά του αθλητή. Όπως σε όλα τα ατομικά σπορ, δεν έχει κανέναν να βασιστεί πάνω του την ώρα του

αγώνα. Όλα τα λάθη του θα φανούν μπροστά στους θεατές, δεν υπάρχει σανίδα σωτηρίας. Γι' αυτό, στο "Κάτι σαν αγάπη", έχει ελιψώ ενδιαφέρον ότι η τενίστρια-φαινόμενο Ιφιγένεια Καράκη, που δέχεται απειλές για τη ζωή της, πρέπει, ενώ δεν έχει συνηθίσει να έχει σανίδα σωτηρίας, να βασιστεί στον Γιώργο Δάντη για να επιβιώσει - παρόλο που οι δυο τους αντιπαθούνται με την πρώτη ματιά.

Κι αυτή η ιστορία σου έχει φόντο τα Χανιά. Τα πρόσωπα της ιστορίας κινούνται σε γειτονιές της πόλης και χωριά, ενώ ο ήρωάς σου διαβάει "Χ.ν." και μάλιστα σχολιάζει πολλά από τα ζητήματα καθημερινότητας που απασχολούν τους κατοίκους της πόλης (έλλειψη πάρκινγκ, έργα που "σέρνονται", στεγαστικό πρόβλημα κ.λπ.). Νομίζω ότι, καθώς ζεις εδώ και αρκετά χρόνια πια στην Αυστραλία, τοποθετώντας τις ιστορίες σου στα Χανιά είναι σαν να αναπληρώνεις κάπως την έλλειψη της Κρήτης. Τι είναι για εμένα τα Χανιά και πώς έχει επηρεάσει η απόσταση τον τρόπο που τα βλέπεις;

Ισχύει αυτό που λες, ότι τοποθετώντας ιστορίες μου στα Χανιά εν μέρει αναπληρώνεται μέσα μου η έλλειψη της Κρήτης. Για παράδειγμα, εκτός από το "Κάτι σαν αγάπη", άλλα δύο βιβλία μου, το "Δεν είσαι εδώ" (τρίτο βιβλίο του Γιώργου Δάντη) και "Το ομορφότερο τέλος στον κόσμο" διαδραματίζονται εξ ολοκλήρου ή στο μεγαλύτερο κομμάτι τους στα Χανιά. Επίσης, στο βιβλίο μου "Φωτιά", το τέλος του

Η υπόθεση του βιβλίου

Η νέα αντιδήμαρχος Χανίων Λένα Καράκη είναι 29 χρονών και η εμφάνισή της δεν παύει να τροφοδοτεί τα κουτσομπολιά της πόλης για το πώς αναδείχτηκε. Τώρα, όμως, βρίσκεται στο γραφείο του ιδιωτικού νετέκτιβ Γιώργου Δάντη για να του ζητήσει να βοηθήσει τη 17χρονη αδερφή της Ιφιγένεια, την τενίστρια-φαινόμενο, που προσρίζεται για μεγάλη διεθνή καριέρα. Αν ζήσει, βέβαια, γιατί κάποιος θέλει να τη σκοτώσει...

Η αφορβία αντιπαθεία του Δάντη με την Ιφιγένεια, με την πρώτη ματιά, ο ακατανόητος, δαιδαλώδης κόσμος του τένις, τα εξωτικά μέρη της Λένας σε συνδυασμό με την εξ αποστάσεως σχέση με την κοπέλα του είναι μόνο η αρχή των προβλημάτων του. Από το κέντρο της πόλης των Χανίων ως τα χωριά του νομού, θα βρεθεί αντιμετώπιση με οικογένειες γεμάτες μυστικά και εξίσου γεμάτες τρέπες, που μπορούν να αγοράσουν τα πάντα, και κυρίως να ξεφορτωθούν όποιον προσπαθήσει να τους σταθεί εμπόδιο. Το τέταρτο βιβλίο του επισήμως πια ιδιωτικού νετέκτιβ, μετά τη βραβευμένη με Κρατικό Βραβείο "Τριλογία της Κρήτης": Καίριος για ήρωες (2013), Μια ανάσα μόνο (2015), Δεν είσαι εδώ (2016).

βιβλίου είναι τοποθετημένο στα Χανιά. Αλλά στα Χανιά τοποθέτησα βιβλία μου κι όσο ζούσα εκεί, τόσο το "Όταν ήταν ευτυχημένος" για την ζωή του Ελευθέριου Βενιζέλου όσο και τα "Καίριος για ήρωες" και "Μια ανάσα μόνο" (τα δύο πρώτα βιβλία του Γιώργου Δάντη) που γράφτηκαν όσο ήμουν στα Χανιά. Με άλλα λόγια, όπου κι αν βρισκόμαι τα Χανιά έχουν κεντρικό ρόλο σε πολλά από τα βιβλία μου και βέβαια στην καρδιά μου. Είναι ο τόπος μου, η πόλη όπου έζησα το μεγαλύτερο κομμάτι της ζωής μου και κυρίως είναι ένα μέρος με πολλά φωτεινά και σκοτεινά, κυριολεκτικά και μεταφορικά, σημεία, των οποίων το φως και το σκοτάδι ταυτόχρονα μεγαλώνουν από την ομορφιά της πόλης.

Σκέφτομαι καμιά φορά ότι η αστυνομική λογοτεχνία συγγενεύει πολύ με το σκάκι. Όλα τα στοιχεία και οι καταστάσεις "δένονται" μεταξύ τους λογικά και οι πληροφορίες που αναφέρονται σε μια ιστορία έχουν πάντα μια λειτουργικότητα. Πόσο κοντά ή μακριά είναι η πραγματική ζωή με τις αστυνομικές ιστορίες; Τι κώρο πιστεύεις ότι καταλαμβάνει η τύχη και το παράλογο στη ζωή μας;

Έχει πολύ ενδιαφέρον αυτή η παρατήρησή σου γιατί συνδέεται με όσα λέγαμε πριν. Όλα τα χρόνια της τενιστικής μου ζωής ως παιδί τα πέρασα στον Όμιλο Αντισφαιρίσας Χανίων, όπου ταυτόχρονα έμαθα και έπαιζα επί ατέλειωτες ώρες σκάκι (το οποίο επίσης συνεχίζω να κάνω). Οπότε το σκάκι και το τένις

για μένα είναι δεμένα με αυτό τον τρόπο στο μυαλό μου. Και τα αστυνομικά μυθιστορήματα είναι συχνά μια παρτίδα σκάκι ανάμεσα στους ήρωες και στους αντιήρωες των βιβλίων. Η πραγματική ζωή συχνά ξεπερνά σε φαντασία τα αστυνομικά μυθιστορήματα, επειδή ακριβώς η τύχη παίζει πολύ μεγάλο ρόλο και το μυαλό των συγγραφέων μπορεί να απορρίψει με απίθανα κάποιες φορές ενδεχόμενα που συμβαίνουν στην πραγματική ζωή. Όσο για το παράλογο, που με ρωτάς, φυσικά υπάρχει αλλά νομίζω ότι έχει πολλαπλασιαστεί τα τελευταία χρόνια επειδή τα μυαλά των ανθρώπων δεν ήταν έτοιμα για τον καταγιοισμό που δέκονται σιαλ μίντια, και ο βομβαρδισμός με πληροφορίες που συχνά είναι ανακριβείς ή ψεύτικες οδηγεί σε ακραίες συμπεριφορές.

Τι έχει αλλάξει μέσα στα χρόνια στον τρόπο που γράφεις; Νιώθεις πιο σίγουρος; Πιο άνετος μπροστά στη "λευκή" κόλλα ή είναι πάντα σαν την πρώτη φορά;

Θα έλεγα ότι είναι πάντα σαν την δεύτερη φορά. Δηλαδή σαφώς και δεν νιώθω πρωτάρης, σαφώς ξέρω όταν κάθομαι να γράψω ότι σε γενικές γραμμές θα βγει κάτι αξιοπρεπές, αλλά το απλώς αξιοπρεπές δεν είναι ποτέ ο στόχος μου και στην προσπάθειά μου να βγει κάτι όσο πιο συναρπαστικό για μένα κι ελιψώ για τους αναγνώστες, πιέζω πολύ τον εαυτό μου και αμφιβητώ διαρκώς αν αυτό που έγραφα είναι το καλύτερο που μπορώ να κάνω. Θα ήθελα να συνεχιστεί αυτό, να είναι πάντα σαν την δεύτερη φορά, γιατί αν κανείς νιώσει σιγουριά σε στιδήποτε καλλιτεχνικό, φοβαίται πως το αποτέλεσμα εύκολα μπορεί να βγει βαρετό.

